

CĂLĂUZA REDINȚEI

Alături de tine! 10 ani

Publicație lunară

August (Gustar)
nr. 8 (116) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Oglinda sincerității

Citiți în pagina 1

De mână cu frica sau de
mână cu Hristos?

Citiți în pagina 4

Sfântul Gheorghe
Pelerinul

Citiți în pagina 14

Munții cheamă spre înalt

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Oglinda sincerității

Prin voia Domnului, deschid și în această lună prima pagină a revistei noastre cu bucuria de a fi aproape de inimile dumneavoastră și în luna lui Gustar care, de această dată, ne găsește într-un moment de sărbătoare launtrică, împlinindu-se zece ani de când părintele Iulian a așezat în „ogorul” comunității noastre prima sămânță a acestei lucrări. O sămânță mică, care udată cu credință, a dat roadă nemăsurată, aducând lumină, cuvânt bun și alinare tuturor celor care, în mijlocul grijilor vieții, au simțit nevoia să ofere și sufletului o oază de liniște. De aceea mulțumim tuturor celor care au înțeles că revista noastră nu este doar o simplă publicație, ci un drum pe care l-am parcurs împreună: cu pași mici, cu osteneală, cu rugăciune și cu nădejde. Pentru toate acestea, aducem mulțumire lui Dumnezeu, Cel ce face să crească orice lucrare începută în numele Lui. Și pentru că revista a fost deschisă întotdeauna celor care caută cultivarea virtuților, am ales să vă expun câteva gânduri despre sinceritate, ca trăsătură umană.

Trăim într-o vreme în care multe voci afirmă cu tristețe că virtuțile se sting încet, ca niște lumânări uitate în vânt. Iar, printre ele, sinceritatea pare a fi una dintre cele mai amenințate. Fără a judeca pe cineva, nu putem să nu observăm cum societatea se îndepărtează de valorile care ar trebui să o țină vie și frumoasă. Dar, înainte de a arăta cu degetul spre alții, suntem chemați să privim în noi înșine pentru că nu suntem „spectatori” ai lumii, ci parte din ea; iar responsabilitatea pentru lumină sau întuneric ne aparține fiecăruia.

Cât de minunat ar fi să trăim doar în comuniune, în dragoste și în adevăr. Dar tocmai acestea lipsesc adesea. De aceea, nu ne este de folos să ne mulțumim cu aparențe, cu gesturi care să arate lumii cât de buni creștini suntem. Adevărata viață duhovnicească începe atunci când încercăm să pătrundem în taina credinței și să trăim bucuria ei în esență, nu în formă.

Dimineața, când ne trezim prin voia Domnului, ne aranjăm, ne îngrijim, încercăm să ne înfrumusețăm chipul. Acum, întrebarea este: Putem face toate acestea fără să ne privim în oglindă? Putem, de exemplu, să ne așezăm părul sau hainele dacă ochii noștri privesc în altă parte? Cred că nu. Tot așa este și cu sufletul. Nu pot să-

mi îndrept viața dacă privesc doar la cel de lângă mine. Nu pot să-mi vindec rănila dacă sunt preocupat doar de greșelile altuia. Nu pot să devin mai bun oglindindu-mă în slăbiciunile aproapelui, nu în adevărul despre mine însumi. Îmi vine acum în minte pilda vameșului și a fariseului. Fariseul nu se privește niciodată pe sine. El vede doar ce nu merge la ceilalți. Își lustruiește aparențele, nu inima. Se preocupă de cum arată în ochii lumii, nu în ochii lui Dumnezeu. Omul sincer, însă, are curajul să se privească în adânc. Să vadă ce e strâmb, ce e rănit, ce e de îndreptat. Și tocmai această privire îl vindecă. Pentru că adevărul, oricât ar dura, este începutul schimbării.

„Scormonind” prin arhiva electronică, am găsit o frumoasă pildă care se „asortează” cu mesajul articolului și pe care, cu drag, v-o împărtășesc și dumneavoastră.

„Într-o mănăstire de la marginea unui sat trăiau doi frați: Fratele Calinic, blând și sincer și Fratele Damian, harnic, dar mereu preocupat de ce fac ceilalți. Într-o dimineață, starețul i-a chemat pe amândoi în pridvor.

- Fiilor, astăzi veți merge în sat să ajutați oamenii. La întoarcere va trebui să-mi spuneți ce ați învățat. Cei doi au plecat în sat. La o casă, o bătrână i-a rugat:

- Copii, am nevoie de ajutor pentru a aduce niscaiva apă. Cineva mi-a spart ieri ulciorul. Nu știu cine a fost, dar tare m-a durut...

- Cu siguranță un copil neastâmpărat. Oamenii din sat nu mai sunt cum trebuie... spuse Damian ridicând din umeri.

Calinic a tăcut. A privit în jur și a văzut cioburi lângă gardul bătrânei. Le-a adunat și, printre ele, a găsit o bucată de lemn cu urme de vopsea.

- Măicuță, ulciorul nu l-a spart cineva cu răutate. A căzut de pe prispă. Lemnul e putred. Nu e vina nimănui.

Bătrâna a lăcrimat.

- Adevărul tău mă liniștește, fiule. Mulțumesc că ai fost sincer.

Damian a rămas rușinat. El fusese gata să judece, fără să caute adevărul.

Seara, cei doi s-au întors la mănăstire.

- Ei, fiilor, ce ați învățat astăzi? a întrebat starețul.

- Că adevărul aduce pace, răspunse Calinic.

- Iertați-mă...spuse Damian. Am vorbit fără să știu. Am judecat fără să văd.

Starețul l-a atins pe umăr.

- Fiule, oglinda adevărului nu te pedepsește. Te vindecă. Sinceritatea este începutul mântuirii. Alege ce vrei să porți în inimă.

- Vreau să învăț să mă privesc, a spus Damian printre lacrimi.

- Atunci, fiule, ești un om pe care Dumnezeu îl poate schimba.”

Chiar dacă, într-o lume depărtată de Dumnezeu, sinceritatea este o floare rară, totuși ea (va) rămâne una dintre cele mai necesare virtuți pentru omul care vrea să fie bineplăcut lui Dumnezeu. O vedem limpede și în dialogul Domnului Hristos cu femeia samarineancă. Chiar dacă Domnul Hristos îi cunoștea viața, îi știa rănilor și greșelile, sinceritatea ei, curajul de a nu se ascunde, a deschis în fața ei porțile descoperirii dumnezeiești. Acolo unde noi poate am fi întors privirea sau am fi judecat, El a văzut dorul ei de adevăr, pentru că sinceritatea este parte din Adevăr, iar Adevărul este chiar Domnul Hristos. De aceea, a fi sincer înseamnă a te apropia de El. Înseamnă a exprima curat ceea ce gândești, simți sau trăiești, chiar dacă uneori este greu de primit de cei din jur. Poate că cei care spun că nu au prieteni ar trebui să mediteze asupra acestui aspect.

Dragii mei, cred și mărturisesc că nu există lucru mai de preț ca prietenia (sinceră). Și oricât de dificil ni s-ar părea uneori să ne facem prieteni, la fel de simplu este să fim noi înșine prieteni pentru ceilalți. Prietenia este o necesitate a sufletului, un dar pe care îl primim atunci când iubim cu adevărat aproapele.

Iar adevărata prietenie nu se măsoară în lucrurile pe care le avem în comun, ci în sinceritatea (empatia) cu care ne purtăm unii altora bucuriile și durerile. Prietenia și sinceritatea sunt ca două picioare ale aceluiași trup: poți merge și cu unul, dar vei simți lipsa celui de-al doilea.

Bineînțeles că, nu doar prietenia are nevoie de sinceritate, ci și căsnicia sau orice altă legătură de iubire dintre oameni. Așa cum avem nevoie de două picioare pentru a merge, tot așa o relație are nevoie de două virtuți pentru a rămâne statornică: sinceritatea și încrederea. Una fără cealaltă șchiopătează.

Închei aceste rânduri cu convingerea că sinceritatea ca trăsătură umană nu este doar o virtute morală, ci o cale deschisă spre Dumnezeu. Este, dacă îmi permiteți, puntea dintre inimă și lumină. Așa cum trupul are nevoie să respire aer curat, tot așa și sufletul are nevoie de o respirație curată. Și chiar dacă lumea pare să piardă noțiunea și trăsăturile sincerității, fiecare dintre noi o poate păstra vie. Să alegem, așadar, oglinda adevărului și a sincerității. Prin acestea ne apropiem de oameni, ne integrăm în comunități, dar mai ales de Domnul Hristos, Adevărul care nu minte, nu înșală și nici nu se schimbă, pentru că numai cel care se vede pe sine poate fi văzut și de Dumnezeu.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

ne hrănim duhovnicește și noi, generațiile următoare. De obicei, ne sunt tălmăcite și simbolurile: corabia ca biserică și loc ocrotit, noaptea („la a patra strajă din noapte”) ca timp în care nu mai vezi clar, marea ca haos și necunoscut, vântul și valurile ca îndoieli și ispite care induc teama, Apostolul Petru ca om credincios, dar vulnerabil, scufundarea ca pierdere a încrederii și întinderea mâinii ca ajutor venit imediat în rugăciune. Acestea sunt doar câteva dintre învățăturile pe care le putem enumera. Atât de puține, precum a fost și credința Sfântul Apostol Petru în acele clipe.

Mă răscolește întotdeauna această minune nu doar pentru toate acestea amintite mai sus, cât pentru mesajul dinspre final al Mântuitorului: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14, 31). Sfântul Apostol Petru a reușit să pășească pe mare atât timp cât a privit spre Iisus. Dacă el a putut, chiar și doar pentru câteva secunde, noi de ce nu am reuși să împlinim voia Domnului în toate cele ale noastre? După cum a spus Mântuitorul, problema nu ar fi lipsa totală a credinței, ci insuficiența ei. Când începem ceva, de cele mai multe ori pornim înainte cu încredere, dar pe drum începem să pierdem din ea, puțin câte puțin...în loc să rămânem statornici, cu privirea spre Dumnezeu, avându-L cu noi neîncetat, până la capăt.

Și chiar dacă se întâmplă să ne scufundăm, să învățăm din această minune că rugăciunea este soluția, nu neapărat cea lungă, cât cea simplă („Doamne, scapă-mă!”), iar autenticitatea ei este cea mai importantă, ivirea ei din inima noastră smerită.

Probabil mă regăsesc mult în această pericopă evanghelică pentru că sunt foarte fricoasă din fire, iar aceste temeri pe care le am cred că le pot învinge doar cu credință puternică, având rugăciune sinceră, dar și prin curajul de a mă încrede întru totul în voia și ajutorul lui Dumnezeu, agățându-mă de îndemnul Său: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei 14, 27). În comparație cu Sfântul Apostol Petru, care a sărit, a pășit, a mers și abia apoi s-a temut, eu simt frica încă de la chemare. Mă închid în mine, stau ghemuită în colțul meu și aștept ca Domnul să rezolve cumva singur situația, asemănându-mă poate mai degrabă cu ceilalți Apostoli, care doar au urmărit scena, fiind îngroziți de ceea ce li se arăta.

Nu cred că e prea sănătoasă metoda mea...dar mă alină mult gândul că suntem toți copiii lui Dumnezeu, dragi și iubiți, iar El – ca Tată Care e la cârmă – ne va scăpa de fiecare dată când pericolul va sta la ușa sufletului nostru, care e atât de prețios pentru El.

Și totuși...până când?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată Thomas Little (Sursa: Instagram)

Munții cheamă spre înalt

Muntele reprezintă măreția și puterea, chemarea spre înalt, urcușul duhovnicesc, iar multe popoare au dat muntelui semnificație religioasă. În mitologia greacă, Muntele Olimp era locul unde locuiau zeii; pentru japonezi, Muntele Fuji este un munte sacru, iar pe Muntele Ararat din Turcia de astăzi se spune că s-a oprit arca lui Noe după potop. Tot în Turcia, pe coasta Asiei Mici, lângă Marea Marmara, se află un alt munte numit Olimp, pe care, în Bitinia de altădată, au existat multe mănăstiri ortodoxe, cu o viață monahală activă între secolele V și XIV, până când turcii au pătruns și în această zonă.

Dar, oricât ar fi de măreț muntele, el se pleacă în fața atotputerniciei lui Dumnezeu, „căci, iată, Domnul va ieși din locașul Lui, Se va pogori și va păși peste înălțimile pământului; munții se vor topi sub El ca ceara în fața focului” (Miheia 1, 3-4). Natura întreagă stă smerită în fața lui Dumnezeu, după cum scrie în Sfânta Scriptură: „Ascultați voi, munților, certarea Domnului” (Miheia 6, 2) și „tot muntele și dealul să se plece” (Isaia 40, 4), iar profetul privește „la munți și iată că ei tremură și dealurile toate se clatină” (Ieremia 4, 24), căci Dumnezeu spune: „Voi preface toți munții Mei în drumuri” (Isaia 49, 11).

Muntele este prilej de înălțare sufletească, dar și de excursii binefăcătoare pentru sănătate, însă pentru cei păcătoși „vine ziua tulburării, iar nu a chiuiturilor de bucurie prin munți” (Iezechiel 7, 7).

Pe Muntele Sinai din Egipt, Moise a primit cele zece porunci, atunci când „fiind pogorât Domnul pe Muntele Sinai, pe vârful muntelui, a chemat Domnul pe Moise în vârful muntelui și s-a suit Moise acolo” (Ieșirea 19, 20). Muntele Nebo, în Iordania, este muntele de unde Moise a văzut Pământul Făgăduinței.

Sfântul Proroc Ilie s-a rugat lui Dumnezeu pe Muntele Carmel din Țara Sfântă, el „s-a suit în vârful Carmelului și s-a aplecat la pământ până a atins genunchii cu fața sa” (III Regi 18, 42).

Pe Muntele Tabor a avut loc Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos. Mântuitorul Hristos „S-a suit în munte” (Matei 5, 1) și a rostit cele nouă Fericiri, de aceea acelui munte, situat lângă Marea Galileii, i se spune „Muntele Fericirilor”.

În Ierusalim, pe Muntele Sion, regele Solomon a zidit primul Templu al evreilor. În foisorul de pe Muntele Sion, Hristos a instituit Taina Sfintei Euharistii la Cina cea de Taină și tot aici a avut loc și Pogorârea Sfântului Duh. Dumnezeu „locuiește în Sion” (Psalm 9, 11), iar „în Muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea” (Ioil 3, 5). Pe Muntele Sion se află Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” și mormântul regelui David.

Pe Muntele Măslinilor, tradiția spune că Iisus i-a învățat pe Ucenicii Săi rugăciunea „Tatăl nostru”, iar în acel loc unde El i-a învățat să se roage este construită Biserica „Tatăl nostru” (Pater Noster). Tot de pe Muntele Măslinilor, Hristos „S-a înălțat la cer” (Fapte 1, 2), iar pe acel loc se află Capela Înălțării Domnului, care are o formă octogonală, iar înăuntrul ei se află o piatră pe care este imprimată o urmă de talpă care, conform tradiției, ar aparține lui Hristos.

Muntele Ispitirii din pustiul Carantaniei se află lângă Ierihon (în Palestina) și este locul unde Hristos a fost ispitit de cel rău. Aici a fost construită Mănăstirea Ispitirii.

Muntele Athos, care de fapt este o peninsulă muntoasă a Greciei, reprezintă o zonă monahală încă din timpurile vechi ale creștinismului; se mai numește și „Grădina Maicii Domnului”, deoarece tradiția spune că Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan au venit aici când corabia cu care călătoreau spre Cipru a fost adusă lângă munte din cauza unei furtuni, iar Maica Domnului a cerut Fiului ei să-i dăruiască acest munte și El i l-a dat.

Munții reprezintă și salvarea, refugiul, locul unde oamenii se pot simți apărați, căci atunci când se va apropia sfârșitul lumii, ei sunt sfătuiți „să fugă în munți” (Matei 24, 16).

Autor: Viorica Robu

Sursa: <http://ziarullumina.ro>.

Învățătura despre Sfânta Treime

Cânditorii creștini au încercat să folosească diferite analogii, prin care să arate că învățătura despre Preasfânta Treime, într-o oarecare măsură, se poate pătrunde nu numai prin credință, dar și prin rațiune.

De pildă: timpul, deși e unul, are trei fețe: trecutul, prezentul și viitorul; spațiul, deși e unul, are trei dimensiuni: înălțimea, lungimea și lățimea; triumhiul, deși e unul, are trei laturi; soarele, deși e unul, are trei înfățișări: discul, căldura și razele; materia, deși e una, are trei stări: solidă, lichidă și gazoasă; apa, deși e una, are trei stări: gheață, apă curgătoare și aburi; izvor, fântână și râu; cărămida, deși e una, e făcută din trei elemente: pământ, apă și foc; fierul înroșit, deși e unul, cuprinde fierul, focul și căldura; electricitatea, deși e una, încălzește, luminează și mișcă; corpul, deși e unul, are trei părți: capul, trunchiul și membrele; arborele, deși e unul, are rădăcinile, trunchiul și crengile; familia, deși una, e alcătuită din tată, mamă și copii; sufletul, deși e unul, are trei facultăți: rațiunea, voința și sentimentul. Unii au mers cu analogiile și mai departe, încât au spus că și matematica poate dovedi unitatea treimii, deoarece $1 \times 1 \times 1 = 1$. La fel și numărul cel mai mare: infinitul $\times$ infinitul $\times$ infinitul = infinitul.

Sursa: Ilarion V. Felea – „Religia iubirii”, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2009, p. 137

Hirotesile pentru acordarea de funcții administrative și de ranguri onorifice

*H*irotesile pentru acordarea de funcții administrative și de ranguri onorifice se săvârșesc după o rânduială comună pentru toate cazurile. Candidatul sau alesul este dus în fața episcopului cu același ceremonial ca la hirotonie. În fața episcopului, care stă între ușile împărătești, candidatul îngenunchează, episcopul îl binecuvântează pe cap de trei ori și, punându-i mâna dreaptă pe cap, îi citește rugăciunea respectivă de hirotesire. Candidatul se ridică și primește de la episcop insignele demnității sau rangului care i s-a dat (crucea pectorală la stavrofori, cârja sau toiagul păstoresc la stareți, brăul roșu sau violet la protopopi, profesori și consilieri etc.), în timp ce se cântă: „Vrednic este”. La hirotesia de duhovnic se dă noului duhovnic crucea și Molitfelnicul, necesare în Taina Mărturisirii. Ceva mai lungă și mai solemnă este hirotesia de stareț sau egumen. Pentru preoți și uneori pentru diaconii de mir există trei distincții onorifice bisericești, și anume, sachelar, iconom și iconom stavrofor. Acestea se oferă de către episcopul locului pentru activități pastorale și merite deosebite în activitatea preoților. Iconomului i se oferă dreptul de a purta brău de culoare albastră, giubea sau rasă, iar la veșmintele preotești adaugă bedernița, acel romb care atârnă pe șoldul drept, legată de gât cu o panglică specială care trece peste umărul stâng. Cei investiți cu rangul de iconomi stavrofori poartă Sfânta Cruce la gât în timpul slujbelor bisericești, stavrofor însemnând purtător de cruce.

Există distincții bisericești onorifice și pentru clerul monahal, dar ele nu sunt stări sau trepte harice, ci doar onorifice și nu conferă o identitate proprie sau aparte. Acestea sunt singel, protosingel (protosinghel) și arhimandrit. Aceste grade sau distincții monahale se dau de către chiriarhul locului, pe baza recomandărilor consiliului duhovnicesc al mănăstirii, numai persoanelor clericale călugărești cu merite deosebite și cu pregătire teologică corespunzătoare. Distincțiile bisericești onorifice au rolul de a stimula activitatea slujitorilor bisericești, căci ele vin ca o răsplată a unei munci asidue depuse în slujirea Bisericii.

Sursa: Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula – „Tradiție și înnoire în slujirea liturgică”, volumul III, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004

Telefonul – prietenul care ne distruge familia

Telefonul nu ne mai ajută. Ne stăpânește.

Nu-l mai folosim când avem nevoie. Îl deschidem din reflex. Din gol. Din plictiseală. Din incapacitatea de a sta cu noi sau cu cei de lângă noi. Am ajuns o generație care nu mai știe să stea jos, față în față, fără să deruleze.

Suntem disperați după filmulețe. După TikTok. După Facebook. După Instagram. După orice ne amorțește mintea câteva secunde. Derulăm fără sens, fără oprire, fără rușine. Și ne mințim că „ne relaxăm”, când de fapt ne golim.

Telefonul a făcut ceva grav: a intrat între soț și soție. Stau în aceeași casă, dorm în același pat, dar trăiesc în lumi diferite. Ea pe telefon. El pe telefon. Conversațiile au murit. Privirile au murit. Atingerea a murit. Și ne mirăm că iubirea s-a răcit. Nu s-a răcit. A fost ignorată. La masă, la evenimente, la nunți, la botezuri, la înmormântări – telefonul e primul scos. În loc să fim acolo, filmăm. În loc să simțim, postăm. În loc să trăim, demonstrăm că am fost. Am ajuns să ne fie mai important ce cred alții online decât ce simt cei de lângă noi. Copiii cresc cu un ecran în față și cu părinți absenți. Le cerem atenție, dar nu le oferim prezență. Le cerem respect, dar noi nu ridicăm ochii din telefon când ne vorbesc. Și apoi ne plângem că sunt reci, că nu comunică, că sunt dependenți. I-am învățat asta. Zi de zi. Telefonul nu ne fură doar timpul. Ne fură răbdarea. Ne fură dialogul. Ne fură familia.

Am ajuns să nu mai suportăm liniștea. Pentru că în liniște apare adevărul. Oboseala. Problemele. Distanța dintre noi. Telefonul ne ajută să fugim. Dar, fuga nu vindecă nimic. Doar amână prăbușirea. Și să nu ne mințim: multe căsnicii nu se rup din infidelitate, ci din neglijență zilnică. Din seri petrecute pe ecran, nu împreună.

Din tăceri umplute cu scroll, nu cu dialog. Din obișnuința de a fi aproape fizic, dar complet absenți emoțional. Telefonul a devenit „prietenul” nostru pentru că nu ne cere nimic. Nu cere efort. Nu cere răbdare. Nu cere responsabilitate. Dar, tocmai de aceea ne strică. Pentru că viața adevărată cere. Familia cere. Copiii cer. Soțul, soția cer. Dacă nu punem telefonul jos, vom pierde lucruri care nu se mai recuperează. Copilăria copiilor. Iubirea din cuplu. Respectul. Intimitatea. Vom avea mii de poze și zero amintiri trăite cu adevărat. Telefonul nu e rău. Dar locul pe care i l-am dat e toxic. L-am pus pe masă, în pat, între oameni, între suflute. Și într-o zi ne vom uita unii la alții ca la niște străini și ne vom întreba: „Când ne-am pierdut?”.

Ne-am pierdut atunci când am ales ecranul în locul omului. Și asta nu e progres. E faliment sufletească.

Autor: Pr. Daniel Szymanski

Strofe pentru suflet

Cântec de prăznuire

Preasfântă Maică și Fecioară,
Coboară-te din zări,
Căci în biserici azi se-aud
Sărbătorești cântări!

Cu mic și mare au venit
Să-ți facă prăznuirea
În ziua-n care-ai adormit,
Căci i-a purtat iubirea.

Cum ar putea acei ce cred
Să nu se veselească?
Tu ești de două mii de ani
Măicuța lor cerească!

De-aceea azi în multe țări
E mare bucuria,
Se-aude peste munți și mări
Că „VREDNICĂ-I MARIA”!

Noi știm că axioane dulci
Și îngerii îți cântă:
Tu ești Puterilor cerești
Împărăteasă Sfântă!

Să salte împreună azi
Și cerul și pământul,

Să o slăvească pe Măicuța
Lui Dumnezeu Cuvântul!

Se odihnește peste ea
În veci Dumnezeirea,
Căci prin această Mielușea
Venit-a mântuirea!

A alăptat la pieptul ei
Pe Însuși Dumnezeu,
De-aceea Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt
O vor iubi mereu!

Iar eu ți-am scris cu bucurie
Această poezie
Și ți-am cântat în versuri ție,
PREASFÂNTA MEA MARIE!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea găștei care a vrut să țină vara pe loc

A fost odată o găscă sălbatică bătrână care, în fiecare toamnă, timp de mulți ani, condusesse stolul lor de găște sălbatice spre sud. Avea o haină groasă de pene albe, purta cizme portocalii, iar când deschidea pliscul, sunetul era ca o trâmbiță de aur: Ga! Ga! Ga!

Acesta era semnalul pentru suratele ei găște ca să se ridice din pajiști și mlaștini. Aceea era găscă sălbatică care se grăbea cu stolul spre țările calde și le anunța tuturor că este timpul să se pregătească pentru iarnă și frig. Și cum toți îi dădeau mereu așa multă atenție, găscă a început să se umfle în pene de mândrie și să creadă că poate să facă orice, chiar și să oprească pe loc vara.

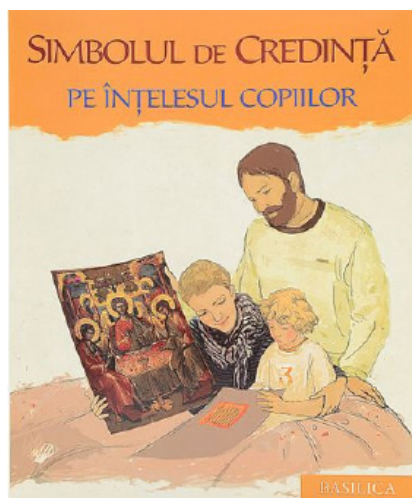
- De ce îmi fac probleme să merg în sud? își spuse bătrâna găscă sălbatică. Vremea aici nu se va răci dacă rămân. Ga! Ga! Nu mă voi chinui să migrez în această toamnă și apoi vom vedea ce se va întâmpla! E foarte probabil că voi ține vara pe loc! Nimeni nu știa ce hotărâse găscă.

Păpădia și-a ridicat privirea din casa ei de pe câmp și și-a clătinat capul în timp ce aștepta să audă semnalul găștei sălbatice. În fiecare toamnă, la auzirea găgăitului, ea trimitea un roi de semințe înaripate să zboare cât de departe puteau. Acestea aterizau în alte câmpuri și începeau să se facă mai multe păpădii pentru anul viitor. Ea știa că nu trebuie să aștepte prea mult. A ascultat cu atenție, dar nu a auzit sunetul cunoscut! S-a hotărât să nu mai aștepte și puf-puf și-a spulberat în aer sămânța ei minusculă fără chemarea bătrânei găște.

Pârâul aștepta și el în fiecare toamnă ca găștele să zboare peste el și apoi își construia acoperișul de iarnă, care ținea de cald peștișorilor și altor ființe mici din apele sale. Totuși, nu trebuia să aștepte prea mult pentru că gerul le putea pune în pericol. În cele din urmă a uitat de găscă sălbatică și s-a acoperit cu o hăinuță subțire de gheață.

-Ga! Ga! i-au strigat celelalte găște sălbatice. E timpul să migrăm! Vino cu noi!

-Ga! Ga! Ga! le răspundea bătrâna găscă deranjată de insistența lor. Anul acesta

nu zbor spre sud. Rămân în nord pentru a ține vara pe loc.

-Ai să vezi, o să fie grozav de frig!

Dar, gâsca noastră nici nu voia să audă. În adăpostul mlaștinii în care trăia, i se părea cald și bine. Așa că gâștele s-au sfătuit și apoi au ales o gâscă tânără înțeleaptă să fie conducătoarea lor. Cizmele ei erau la fel de portocalii și penele la fel de albe ca cele ale bătrânei gâște și chiar putea găgâi foarte tare. Au mers spre sud cu noul lor lider. Curând a venit, ca de obicei, neanunțată și fără alai, Regina Iarnă. Purta o coroană de fulgi de nea, o pelerină brodată cu ger și avea ca sceptru un țurțur uriaș. Mulți erau deja pregătiți. Păpădia și-a plecat capul gol ca s-o întâmpine. Ușile hambarului erau închise, iar vitele stăteau, în siguranță și la căldură, în grajdurile lor. Într-un târziu și gâsca sălbatică a simțit că vine iarna. Un vânt înghețat îi sufla prin pene. Gâtul îi era atât de înțepenit de frig, încât nu putea nici să mai deschidă pliscul. Cizmele ei portocalii au înghețat înțepenite când mlaștina s-a transformat în gheață.

„Trebuie să fie iarna care vine în ciuda încercărilor mele de a opri vara, își spuse ea disperată. Se pare că nu am ținut-o departe, până la urmă. Voi muri, căci ea mă va îngheța. Ce să fac? Ga! Ga!”

O rază de soare, care era încă suficient de puternică pentru a ajuta puțin, a auzit strigătele slabe ale bătrânei gâște și i-a părut rău pentru ea. S-a apropiat și a topit gheața pentru ca biata înaripată să-și poată scoate picioarele, mai întâi unul, apoi pe celălalt. A mai rezistat o clipă în calea Iernii, în timp ce gâsca se ridică și își întinse aripile înțepenite, apoi porni spre sud.

Aerul rece îi zgribulea penele dureros, a fost obligată să zboare încet, dar tot a reușit să măcăne în timp ce trecea peste dealuri și câmpii:

-Ga! Ga! Iată-mă! Zbor să vă spun că vine iarna!

S-a uitat în jos la oameni, animale, plante. Ce ciudat! Nimeni nu așteptase chemarea bătrânei gâște sălbatice. Și bine au făcut că nu s-au luat după ea.

Morala:

În viață nu aștepta mereu să îți spună alții cine ești, ce să faci, ce decizii să iei.

Sursa: www.anidescoala.ro

Sfântul Gheorghe Pelerinul (17 August)

Sfântul Gheorghe s-a născut în anul 1864, în Șugag (astăzi în județul Alba) din părinți binecredincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic.

Încă din fragedă vârstă mânca puțin, postind și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, chiar și atunci când nu erau slujbe, mai mult noaptea; iar ziua, când era cu vitele, se retrăgea în locuri tănuite și făcea multe metanii, cugetând la cele dumnezeiești. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, încât a învățat-o pe de rost.

La vârsta de 24 de ani, s-a însoțit, prin Taina Cununiei, cu o tânără credincioasă pe nume Pelaghia, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești, împlinind cu și mai mare evlavie faptele credinței și căutând mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.

După ce a trăit paisprezece ani în căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a luat hotărârea să meargă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim.

Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor.

La peștera Sfântului Xenofont s-a întâlnit cu un pustnic care i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; numai astfel avea să-și mântuiască sufletul său și să aprindă evlavie în inimile multor oameni.

Mai înainte însă de a începe această viețuire, a rămas vreme de patruzeci de zile în nevoiță aspră și post, cu multe ispite de la diavolul, în pustia Egiptului de Sus. Uneori îl speria vrăjmașul cu năluciri de fiare și șerpi veninoși, alteori îl chinuia cu foamea, cu setea, cu arșița și cu țânțarii.

Odată, diavolul i-a tot aruncat căciula de pe cap, vrând să-l pornească spre mânie, dar viteazul nevoitor a hotărât să o lase jos și a făgăduit lui Dumnezeu că, până la moarte, va umbla cu capul descoperit. Apoi, diavolul i-a aruncat și bocancii, încât

nu mai avea cu ce să se încălze.

Iar nebiruitul ostaș al lui Hristos a cerut de la Dumnezeu darul să umble toată viața sa desculț, atât vara, cât și iarna. Altă dată, diavolul i s-a arătat sub chipul unui plugar care-l lauda pentru nevoință, ca să-l facă să cadă în ispita trufiei, dar înțeleptul Gheorghe l-a biruit prin smerita cugetare.

Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu multă stăruință a trecut de încercarea celor patruzeci de zile de post, izbăvind-se din toate ispitele venite fie de la neputințele firii, fie de la vrăjmașul diavol. Îndată după aceasta, bunul nevoitor a mers la Ierusalim, unde s-a închinat la Mormântul Domnului.

Cum a intrat în biserică să aprindă lumânarea la Sfântul Mormânt, ca o dovadă neîndoielnică și mângâietoare că rugăciunile și postul au fost bineplăcute și primite de Dumnezeu, lumânarea din mâna lui s-a aprins singură.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase. Într-o noapte, în timp ce se afla în biserică din Șugag la rugăciune, l-a văzut aievea pe diavolul venind la el și zicându-i cu mare mânie: „Ce faci aici, Moș Gheorghe?”. „Mă rog lui Dumnezeu” a răspuns bătrânul cu îndrăzneală, iar vrăjmașul a fugit de la el.

Sfântul n-a mai rămas mult în satul său, ci și-a început călătoria, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică, unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumii, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărașului și Brașovului. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul-clopotniță al bisericii Sfântul Ioan Domnesc, lăcaș ctitorit de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

În scurtă vreme a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc a rămas până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic și multe mănăstiri în împrejurimi.

Sfântul Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, fiind propovăduitor, prin viață și prin cuvânt, al Evangheliei lui Hristos, pentru care a fost hărăzit de Dumnezeu cu bogat har, prin care a săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși.

Amin.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - August 2026

- 1 S Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați mucenici Macabei
- 2 D Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare
- Duminica a IX-a după Rusalii (Potolirea furtunii); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9**
- 3 L †) Sf. Cuv. Mărt. **Iracлие din Basarabia**; Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea
- 4 M Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
- 5 M *Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului*; †) Cuv. **Ioan Iacob de la Neamț**
- 6 J (†) **Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)**
- 7 V †) Cuv. **Teodora de la Sihla**; Sf Cuv. **Pafnutie Pârnu Zugravul**; Sf. Mc. Narcis, arhiepiscopul Ierusalimului
- 8 S †) Sf. **Preot Mărt. Alexandru din Basarabia**; Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep.
- 9 D Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
- Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10**
- 10 L Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit
- 11 M †) Sf. **Nifon, Patr. Constantinopolului**; Sf. M. Mc. Evplu, arhid.
- 12 M Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton
- 13 J Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei
- 14 V *Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului*; Sf. Prooroc Miheia
- 15 S (†) **Adormirea Maicii Domnului (Dezlegare la pește)**
- 16 D Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. **Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache**; † Cuv. **Iosif de la Văratec**
- Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11**
- 17 L †) Sf. **Gheorghe pelerinul**; † Sf. Cuv. **Nazarie, Olimpiada și Elisabeta (Safta) Brâncoveanu, de la Văratec**; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
- 18 M Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
- 19 M Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla
- 20 J Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor
- 21 V Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. **Donat diaconul, Romul preotul, Silvan diaconul și Venust**
- 22 S Sf. Mc. Agatonic și cei împreună cu ei
- 23 D Sf. Mc. **Lup**; Sf. Sfințit Mc. Irineu (*Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului*)
- Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16- 26; glas 3, voscr. 1**
- 24 L Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
- 25 M Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
- 26 M Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic
- 27 J Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei
- 28 V Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia
- 29 S (†) **Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul (Post)**
- 30 D Sf. Ier. **Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului**; †) Sf. Ier. **Varlaam, Mitr. Moldovei**; † Cuv. **Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului**.
- Duminica a XIII-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ap. I Corinteni XVI, 13-24; Ev. Matei XXI, 33- 44; glas 4, voscr. 2**
- 31 L Așezarea în raclă a brâului Maicii Domnului; †) Sf. **Macarie Protopsaltul**

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Lumina care ne scoate din singurătate	1
De mână cu frica sau de mână cu Hristos?	4
Munții cheamă spre înalt	6
Învățătura despre Sfânta Treime	8
Hirotesiiile pentru acordarea de funcții administrative și de ranguri onorifice	9
Telefonul – prietenul care ne distruge familia	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Gheorghe Pelerinul	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Coordonator:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

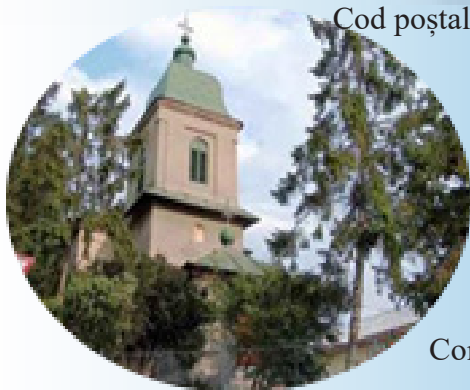
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424